

Bet. o. f. t. beslutn. vedr. brugerbetalingen på sundhedsområdet m.v.

beslutningsforslaget. Enhver afvisning af forslaget med henvisning til, at intentionen skulle være at øge brugerbetalingen, kan derfor kun opfattes som et falsk påskud for helt at undgå diskussionen. Det gælder også i indenrigs- og sundhedsministerens tilfælde. Ministeren begrundet netop i sit svar på udvalgets spørgsmål 6 sin afvisning af forslaget med: »Regeringen er ikke tilhænger af at øge niveauet for brugerbetalingen.« Men da forslaget netop ikke går ud på at øge, men alene at omlægge brugerbetalingen, er denne begrundelse tom udenomssnak, der ikke klæder nogen seriøs politiker.

Indenrigs- og sundhedsministeren skylder Folketinget og ikke mindst offentligheden en gyldig forklaring på, hvorfor han og dermed regeringen pludselig ikke længere mener, at der er brug for at undersøge den eksisterende brugerbetaling på sundhedsydelse. Det var ellers netop en sådan undersøgelse, indenrigs- og sundhedsministeren slog til lyd for i forbindelse med Venstres landsmøde i november 2006. Indenrigs- og sundhedsministeren begrundede sit ønske om en undersøgelse med det gældende brugerbetalingssystemets mangel på logik. F.eks. er det muligt at få offentligt tilskud til høreapparat, hvis man hører dårligt, men ikke til briller, hvis man ser dårligt, nævnte ministeren i november som eksempel. Samtidig understregede ministeren, at han ikke ønskede at øge den samlede brugerbetaling, men blot at omlægge den.

Alt sammen er præcis, hvad dette beslutningsforslag lægger op til. Alligevel er indenrigs- og sundhedsministeren på bare et halvt år vendt 180 grader og afviser nu blankt enhver tale om at undersøge brugerbetalingen på sundhedsydelse med henblik på en omlægning. Dermed svigter indenrigs- og sundhedsministeren åbenlyst sin egen overbevisning, som netop er, at brugerbetalingssystemet er ulogisk og fortjener at blive undersøgt. Han svigter også befolkningen, der må kunne forvente, at politikere og specielt ministre gør noget ved et problem, hvis de først har fået øje på det.

Det Radikale Venstre har fremsat beslutningsforslaget ud fra en overbevisning om, at der findes en bedre måde at fordele brugerbetalingen på sundhedsydelse på. Skæbnens ironi er, at alle, inklusiv regeringen, dybest set synes at dele denne overbevisning. I hvert fald har ingen på noget tidspunkt ønsket at forsvare den nuværen-

de brugerbetaling på sundhedsydelse som andet end tilfældig, ulogisk og socialt skæv. Eksperter slutter entydigt op om denne kritik og har i årevis forgæves efterlyst et politisk initiativ på området.

Brugerbetalingen på sundhedsydelse beløber sig i dag til ca. 19 mia. kr., hvilket er op imod en femtedel af de samlede sundhedsudgifter. Der er dermed tale om et betragteligt beløb, som politikere har et ansvar for opkræves så hensigtsmæssigt som muligt. Brugerbetalingen på sundhedsydelse er gennem årene vokset og vokset, uden at den samlede brugerbetaling på noget tidspunkt er undersøgt til bunds, og politikerne har derfor ikke haft noget grundlag for at vurdere brugerbetalingens samlede profil eller mulighederne for en omlægning.

Indenrigs- og sundhedsministeren henviser i sit svar på spørgsmål 7 til, at Velfærdskommissionen behandlede emnet i sin rapport fra januar 2006. Men her er der på ingen måde tale om en undersøgelse af brugerbetalingssystemet, men alene en kortere beskrivelse og en række økonomisk begrundede forslag til ny brugerbetaling på en række områder og dermed øget brugerbetaling.

Velfærdskommissionens sigte var et helt andet end beslutningsforslagets, nemlig at komme med bud på, hvordan det stigende pres på sundhedsudgifterne vil kunne finansieres via øget brugerbetaling. Det Radikale Venstre vil med sit beslutningsforslag tilvejebringe et beslutningsgrundlag, der kan pege frem mod en omlægning af det nuværende brugerbetalingssystem uden at øge den samlede brugerbetaling. En sådan omlægning af et stort og kompliceret system vil kræve en grundig, tilbunds gående undersøgelse af den nuværende brugerbetalings omfang og konsekvenser, andre tilsvarende landes erfaringer med andre typer brugerbetaling og mulighederne for at skabe et mere logisk og socialt retfærdigt brugerbetalingssystem.

Det Radikale Venstre savner specielt en analyse af mulighederne for at indføre en indkomsthængig brugerbetaling med et loft, så ingen risikerer at betale mere end et vist beløb i brugerbetaling – i modsætning til i dag, hvor der ingen grænse er for, hvor mange tusinde kroner den enkelte borger risikerer at skulle betale i tandlægegeregninger m.v. For Det Radikale Venstre er det grundlæggende urimeligt, at pædagogmed-